

VECKOBLADET

Nr 6 webbform

100219

Annons i god tid!

Välkomna att fira min 80-årsdag den 25 februari 2020! Jag kommer att duka upp en liten buffé för eventuella besökare, och sen kan vi bygga upp varandra med minnen från torg, vindskydd och sammanträdesrum.

Min 70-årsdag ska jag fördriva med arbete nere i Alperna.

Gunnar Sandin

Red ber att få gratulera med förhoppning om att Gunnar skall hinna med lite nöjen också.

Billigt men inte gratis!

Det är billigt att göra tidning på nätet. Jämfört med att göra tidning på papper som distribueras med post så är det mycket billigt. Men det är inte gratis!

Veckobladet i nuvarande form kostar ingefär 800 kr om året för domän och webbhotell. Vill du bidra till dessa kostnader så sätt in en slant på plusgiro 1 51 44 21 - 5

Göran Persson

Kulturtips

Dödsvariationer

InSite spelar Dödsvariationer på Bastionen 11 feb - 13 mars. Fre 19 feb kl. 19:00 [Läs mer](#)

El Flamenco

På Palladium 19 - 20 februari kl 19.30 + Extraföreställning 15 mars! [Läs mer](#)

Ibsendekonstruktion I: Gengångare

Teatr Weimar vs Henrik Ibsens klassiska pjäs. Spelas på Teatr Weimar 12 feb - 7 mars. Fre 19 feb kl. 19:30 [Läs mer](#)

Klubb East'n'bul Feat : Kerim Arhan

Klubb East'n'bul – en resa till Istanbuls kokande heta klubbar, Inkonst 19 feb kl 22 [Läs mer](#)

Burnt Friedman & Jaki Liebezeit

20 feb kl 21 på Inkonst [Läs mer](#)

Che Sudaka – konsert

På Mejeriet 20 feb kl 21.00 [Läs mer](#)

Dansa dina dinosaurier

Av Ann-Sofie Bárány. Spelas på Stallet, Mejeriet i Lund, 20 feb - 7 mars. Lör 20 feb kl. 14:00 [Läs mer](#)

Konsten att växa upp

En improviserad och sorgligt komisk monolog som har rosats av recensenterna och den nystartade Statsteatern har en publiksuccé. På Kong 20 feb och 27 feb kl. 20:00 [Läs mer](#)

Face it!

På Lunds Stadsteater 21 feb kl 19.00 [Läs mer](#)

Martin Lubenov's Jazzta Prasta (Bulgarien)

Originell, intelligent och lekfull balkan-jazz. På Inkonst 21 feb kl 20.00 [Läs mer](#)

En stjärt på himlen

På Lunds Stadsteater 22 feb kl 19.00 [Läs mer](#)

Maskinen (Live)

På Babel 24 febr kl. 20:00 [Läs mer](#)

Matkaravan med Hanna och Linda

med Hanna Tunberg och Linda Dahl - smaka på våra nya matkulturer. guide turer runt Möllevångstorget. Ons 24 feb kl. 16:00 [Läs mer](#)

HYLLAD! – Gäst: Emil Jensen

På Babel 25 feb kl. 20:00 [Läs mer](#)

Ebba Forsberg (Live)

På Babel 26 feb kl. 20:00 [Läs mer](#)

Porslinsnegrer

Av Dennis Magnusson, i regi av Dennis Sandin. Spelas på Bredgatan 3 i Lund, 26 feb -16 apr Fre 26 feb kl. 19:00 [Läs mer](#)

Hela kulturcentralens [program](#)

Doc Lounge, Lund

Ghosts of Cité Soleil är en dramatisk dokumentär med snyggt stiliserat foto, hiphopmusik och som utspelas på Haiti 2004, under de sista månaderna av Jean-Bertrand Aristides tid som president.

De två bröderna, 2Pac och Bily är gängledare i presidentens hemliga armé uppbyggd av gäng i slummen – Chiméres. 2Pac och Bily pendlar mellan kärlek och hat för varann. En vill kämpa för presidenten, den andra vill ut från det hela och byta livsstil. De bor i Cité Soleil, en av de farligaste platserna på jorden. Ett brutalt vardagsliv fyllt med gängvåld och vapen men också med musik, kärlek och vänskap.

Med originalmusik av Haitifödda Wyclef Jean.

Som vanligt vill Doc Lounge fördjupa, förstå och visa solidaritet.

23/2 kl 19.00 Filmen börjar 20.00 Entré: 60 kr plus medlemskort (gratis)

Alla biljettintäkter går oavkortat till LÄKARE UTAN GRÄNSER

Demokratisk Vänsters årsmöte 2 mars

Välkomna till Demokratisk Vänsters årsmöte den 2 mars med början kl. 19.00. Platsen är Demokratisk Vänsters partilokal, Magle Lilla Kyrkogata 2.

Hur ska Lund nå fram till sina nya klimatmål? Linda Birkedal miljöstrateg från kommunkontorets miljöstrategiska enhet inleder en diskussion om Lunds kommuns nya klimatmål och hur de ska uppnås. Denna programpunkt beräknas pågå mellan 60 och 75 minuter, därefter vidtar de sedvanliga årsmötesförhandlingarna.

Observera att årsmötet, liksom alla andra medlemsmöten, är öppet för alla intresserade. Medlemskap alltså inget krav – men bara medlemmar har rösträtt, förstås.

Riksdagens utrikespolitiska debatt

I riksdagens utrikespolitiska debatt lyckades vänsterpartiets Hans Linde provocera minister Carl Bildt så att han åter för svenska folket kunde lyfta fram kommunistspöket. Att döma av Hans Lindes leende skulle detta uppfattas som en framgång.

En del i vänsteroppositionens nya utrikespolitik var stopp av vapenhandel mellan Sverige och Israel, att avbryta vapentekniskt samarbete samt att kalla hem Sveriges militärattache från Israel. Samtal med Hamas skall inledas.

Ingen egentlig uppgörelse vad gäller synen på truppen i Afghanistan fanns klar. Det allt mer krympande vänsterpartiet kämpar hårt för att få gehör för kravet på att den svenska truppen i Afghanistan skall kallas hem.

Alltfler stöder trupp i Afghanistan

I en nyligen genomförd opinionsundersökning i Sverige framgå att stödet för fortsatt närvaro i Afghanistan ökat dramatiskt. Än mer noterbart är att lika många är för som emot militär närvaro i Afghanistan bland vänsterpartiets väljare! Naturligtvis skall detta ses mot bakgrund av att två svenska soldater nyligen skjutits till döds, men det går inte att bortförklara. Även

bland vänstern förstår folk att man inte alltid kan önska fram rättvisa och demokrati. Allt fler rapporter visar också att stödet för fortsatt närvaro finns och till och med växer bland befolkningen i Afghanistan.

Fem procent

I mitt huvud står demokrati för folkmakt. Valrörelserna i Sverige efter Maud Olofssons uppdelning av landet i bad and good är mer en lek mellan partiorganisationer och deras företrädare. Vänstern är ett litet parti längst ut i det politiska fältet. För närvarande tycker fem procent av väljarna att partiets stämmer bäst med deras egna värderingar. Sedan kan man nog tänka sig att det finns en hel del socialdemokrater som tycker att vänstern är just. Återstår kanske 80 procent som anser att vänsterns politik är orealistisk, destruktiv eller skit. I det skådespel som vi nu får uppleva inför höstens val är det fel att ett litet parti som VP tvingar igenom en politik som skall gälla hela landet. Vänsterns uppgift är att nu se till att vi får bort högern från makten, inget annat. Detta gör vi bäst genom att acceptera läget och vara ödmjuka. För vi är väl demokrater? Som vänsterparti blir därefter uppgiften att påverka hela opinionen så att den efterhand förskjuts åt vänster, d.v.s. mitten blir något mer radikal. Då kan det bli läge för en annan politik.

Själv tror jag att den röd-gröna oppositionen i den utrikespolitiska debatten förlorade fler röster i mittenfältet än vad vi vann röster bland USA och Israel kritiska väljare.

Lars Jönsson

Why are we in Afghanistan?

Sverige för krig för första gången på nästan 200 år. När bestämde vi det? I en artikel i tidskriften Fokus (12-18 februari) söker Claes Lönegård svaret på frågan i själva beslutsprocessen. Det visar sig att vägen till helvetet är lagd med små, små stenar.

Förutsättningen uppstod sommaren 2000 när riksdagen beslöt att förvandla det svenska försvaret från ett invasionsförsvar till ett högspecialiserat insatsförsvar.

Så kom 11 september 2001. USA beslöt att anfälla Afghanistan. I den uppjagade stämning som rådde godkände FN:s säkerhetsråd kriget som ett försvarskrig. Därmed hade kriget blivit FN:s krig, vilket sedan skulle bli ett ständigt återkommande argument. Vi måste vara solidariska med världssamfundet.

Orimligt

Många fann resonemanget orimligt. Det var inte Afghanistan som hade förstört World Trade Center.

Däremot hade en grupp som kallades al-Qaida under lång tid planerat aktionen. Terroristerna uppehöll sig under förberedelserna i Tyskland och USA. Man kunde med samma rätt ha bombat Hamburg.

Men stämningen var hysterisk. Man föreställde sig att vilket land som helst skulle kunna bli attackerat av al-Qaida, som Björn von Sydow sa. Och al-Qaida var detsamma som Afghanistan.

Jag minns en tv-debatt i samband med den amerikanska krigsförklaringen. Carl Bildt och Björn Kumm deltog. Björn Kumm framförde kritik mot George Bush och händelseutvecklingen. Men George Bush var helig. Carl Bildt uppmanade med kränkande arrogans Björn Kumm att tiga och skämmas. Ingen av de andra debattdeltagarna kommenterade. Och Björn Kumm fick inte ordet mer.

USA inledde Operation Enduring Freedom och lyckades som väntat ganska snart erövra Kabul med närliggande områden. Amerikanerna insatte en marionettregering.

Därmed blev det lämpligt att ge Nato uppdraget att hjälpa det nya afghanska styret. I december 2001 beslöt FN att en sådan styrka skulle organiseras. Så bildades Isaf, den multinationella insatsstyrkan.

Den 18 januari 2002 beslöt Sverige att skicka en styrka på 45 man som under högst sex månader skulle ha uppgiften att förbättra säkerhetsläget i Kabul.

Även Vänsterpartiet stödde beslutet. ”En internationell styrka med FN-mandat är den enda möjliga aktören för detta syfte.”

En av förutsättningarna var Sveriges närmande till Nato genom Partnerskap för fred, PFF, vilket skedde redan 1994. Beslutet innebar att Sverige åtog sig att utveckla militär NATO-standard. Sveriges elitsoldater, Särskilda skyddsgruppen, SSG, skickades till Afghanistan. I november 2005 omkom två av dem när deras patrullbil sprängdes. Kriget hade då pågått i fyra år. Inget slut kunde skönjas.

Enligt planen skulle sträng åtskillnad råda mellan Isaf-styrkorna och den amerikanska armén. I själva verket skedde en stark koordinering. Bland annat placerades två svenska officerare vid den amerikanska staben US Centcom i Florida. Det var styrcentralen i kriget mot terrorismen.

Till en början uppgick Isafstyrkan till 5000 man och opererade runt Kabul. Men snart spreds den över hela Afghanistan och trettondubblades till 65 000 soldater. Sommaren 2004 förlades den svenska Isaf-styrkan i Mazar-i-Sharif.

I november förra året beslöt riksdagen om ytterligare en förstärkning upp till 855 soldater.

Ständig försämring

Under de hittills förflutna åtta åren har situationen stadigt försämrats. Ingen har hittat Usama bin Ladin. Han har kunnat nöja sig med att släppa ett enkelt tal på video var sjätte månad. Världens billigaste krig.

Men för det afghanska folket räknas förlusterna i tusental. Talibanerna skickar ut självmordsbombare som dödar många civila. Amerikanerna använder ”drönare”, fjärrstyrda flygplan, och fjärrstyrda raketer som skördar lika många offer. De som styr mordvapnen sitter, till skillnad från självmordsbombarna, själva trygga och anonyma på behörigt avstånd från krigsskådeplatsen.

Under den senaste offensiven dödade en sådan 12 civila afghaner, varav sex barn.

Bland alla de skenargument som nu förs fram för att motivera den fortsatta krigsinsatsen handlar ett om att stoppa exporten av opium från Afghanistan. Opium-exporten är i själva verket en följd av kriget. Så länge talibanerna styrde Afghanistan försökte de stoppa opiumodlingen av religiösa skäl. De är ju fundamentalister. Men nu är exporten av opium underordnad deras försvarsansträngningar.

President Barack Obama inser det orimliga i situationen. 2011 ämnar han dra tillbaka de amerikanska soldaterna. ”Det är viktigt att bygga upp den afghanska staten, har han sagt, men jag måste prioritera att bygga upp USA.”

En opinionsmätning visar att svenska folkets stöd för kriget ökade efter det att två soldater nyligen stupade.

Gunnar Stensson

PS. Läs gärna den viktiga [artikeln i Fokus](#). Där finns mer nyttig kunskap att hämta.

Såsom i Vancouver, så ock i Lund

Stilla havet skymtar bortom Coast Mountains. Planet sänker sig snabbt med avslagna motorer. Whistler. Fraser River. Vancouver Island. Och där själva staden, en gles skog av slanka skyskrapor över en matta av tät bebyggelse. Ljusen tänds i septemberkymningen.

Nästa morgon. En gata som liknar Kyrkogatan i Lund med mängder av kaféer, restauranger, butiker, mode, bokhandlar, elektronik, biografier, faktiskt en teater, en katolsk kyrka och en frikyrka. Skyltar, mest på engelska, men också på franska. Husen har sällan mer än fem våningar och ser ut att vara minst hundra år gamla.

Var är skyskraporna? När jag får ett längre perspektiv i en gatukorsning ser jag dem. De

stiger som höga stänglar med 40 – 50 våningar ur kvarterens mitt mot den septemberblå himlen. Jag ser flera. Men de står glest. Breda trottoarer och backiga gator fulla med gående, cyklande, skejtande studenter och gymnasister på väg till University of British Columbia. Butiksanställda och kontorister på väg till jobbet. Knappt en bil i sikte, men väl en fullsatt spårvagn.

Kineser, indianer, vietnameser, koreaner. British Columbia gränsar till Asien. Fjorden mellan Vancouver Island och Vancouver,

bredare än Öresund, leder från Stilla Havet in till Vancouvers väldiga hamn. Världshandeln har skiftat fokus från gamla Nordsjön till The Pacific.

I dessa Charlotte Kallas dagar finner jag på nätet Vancouvers tidigare borgmästare, tillika professor och stadsplanerare, Gordon Price. Han har ett antal principer för stadsplanering som han tillämpat i Vancouver det senaste decenniet

- Stads kärnan fylls med boende. Vancouver har det senaste decenniet fördubblat befolkningen i centrum.
- Den gamla bebyggelsen och det gamla gatunätet bevaras.
- Smala höghus, skyskrapor med 40 – 50 våningar för bostäder - inte kontor och dylikt – byggs i kvarterens mitt, med kvarteren som socklar.
- Befolkningen i höghusen är blandad, hög- och låginkomsttagare, kineser, koreaner, svarta, inuiter.
- Biltrafiken motverkas, ska i stort sett förvisas ur centrum.
- Persontransporter klaras med ett tätt nät av cykelbanor, spår, tunnelbanor, högbanor.
- All service, kommersiell som social, inom gångavstånd.
- Stora ytor avdelade för parker, fri natur och öppna platser.
- Stranden längs flod och hav tillgänglig för gående och cyklande.

Vancouver överst på listan

Tillämpningen av principerna har lett till att Vancouver har hamnat överst på listan över de städer i världen som erbjuder sina invånare bäst boendemiljö. Vancouver är världens mest "Livable City". En stor del av äran för detta tillkommer stadsplaneraren Gordon Price. Men naturligtvis också tusentals tjänstemän, sociologer, arkitekter och inte minst lokalpolitiker. Och Vancouvers befolkning.

Gordon Price inbjuds till städer i USA, Australien, Europa och andra delar av världen för att föreläsa om stadsplanering. Mycket tycks finnas tillgängligt på nätet.

Entusiastisk äntrar jag ettans buss för att omedelbart börja planera var Lunds skyskrapor ska byggas. Kvarteret söder om Katte mellan Stora Södergatan och stadsparken. Där ska vi ha

en. En annan ska ligga i det kvarter som domineras av On-Off. En i kvarteret norr därom. Och en ska vi ha norr om Kattesund. Kvarteret som gränsar till Klostergatan och Kyrkogatan blir perfekt. Och så vidare. Jag fortsätter med ettan upp till Valvet innan jag återvänder mot Klostergården till fots. Jag ser flera bra platser i Lunds äldsta delar. Blandad befolkning. Vi ska förstås få in några tusen studenter i skyskraporna tillsammans med undersköterskor, professorer, vårdbiträden, kypare och miljonärer.

I söndags publicerade Sydsvenskan en intressant artikel med rubriken ”Här ska gröna Lund växa fram”. Den handlar om den planerade stadsdelen Brunnsnög. Där ska höga hus byggas vid Lunds högsta punkt, 87 meter över havsytan, i anslutning till ESS och Max IV.

Anna Klara Lundberg hade ritat en vacker illustration med spårvagn som mycket väl kunde ha platsat i Vancouver.

Honnörsorden för Brunnsnög liknar Gordon Prices:

- **Hållbarhet.** Nära mellan människor och verksamheter.
- **Samsas:** stadsliv, trafik, boende.
- **Upplevelse:** mycket att se och uppleva i stad och natur.
- **Både och:** Bor och jobbar i närhet till arbete och natur.

Gott och väl, tänker jag. Äntligen får Lund en ny profil. Den akademiska bondbyn i skuggan av det väldiga, ganska skrämmande lasarettet får en ny stadsdel i norr med tinnar och torn.

I tisdagstidningen läser jag en genomtänkt insändare av Anders Ebbesson, mp, där han påvisar behovet av minst ett lokalt centrum i östra Lund, kanske i anslutning till Maria Magdalena kyrka. En fin gammal idé, värd att förverkliga.

Varför bara i utkanterna?

Lund omges av nya stadsdelar. Gunnesbo. Brunnsnög som förstås är ett specialfall. Vipeholm. När centrum i sydöst ett bräm med ganska hög, tät bebyggelse: Margretedal, visst, bra. Klostergården som kommer att kompletteras av det sexton våningar höga skidbackehuset (även om det nu är delat i flera enheter). Och sen har vi skandalen i Sankt Lars där natur och kultur för all framtid raseras för att ge utrymme åt småhus och asfalterade parkeringsplatser. Källby träsk. Helt oförenligt med alla planprinciper.

Varför bygga dessa ringar runt Lund. Avstånden till centrum blir långa. Många lundabor tar bilen och åker till Nova i stället för centrum. Därtill bygger man i byarna, vilkas bilar belamrar Lunds gator, särskilt på lördagar, och sedan försvinner tillbaka ut i villaöknarna. Alla kvällar är Lund sedan en död stad med kall blåst över moddiga gator.

Nej, låt oss bygga allt högre boningar för människor i centrum, samtidigt som vi bevarar befintlig bebyggelse och gatunät! Håll bilarna borta. Skapa en stad för gående, cyklande, skejtande människor. För boende, som tar hissen ner från 43 våningen i bara pyjamasen för att ta en öl i Karlssons trädgård femtio meter hemifrån i Lunds ljumma sommarnätter.

Eva Dalman som var projektledare för Västra Hamnen i Malmö ska ansvara för Brunnsnög i samarbete med Lunds stadsbyggnadsdirektör Inga Hallén. Dessa utomordentligt kompetenta kvinnor känner säkert till Gordon Price. Tillämpa hans idéer inte bara uppe i Brunnsnög utan mitt i staden Lund så får vi också en levande, livable stad.

Gunnar Stensson

Upp till kamp!

Här kommer lite reklam. Hustrun köpte sill och Proletären på torget. Och genom Proletären kom jag att beställa Sven Wollters nya skiva ”Sånger från tjugonde seklet”. Och har du varit aktiv i vänstern sedan 60-talet så blir det en njutbar påminnelse om vad som en gång (och för all del även med vissa undantag fortfarande) kulturellt påverkade oss. Här har du alla pärlorna: Vysotskijs vackra Sång om min vän, den bondkomiska och ironiska Bolsjevikvisan av Skånska Lasse, den spanska kampsången Mordet i katedralen, flera visor av Dan Berglund, Stig Dagerman berömda Varning för hunden m fl. Sven Wollter deklamerar, sjunger och agerar som om 60- och 70-talen aldrig tog slut. Och han deklamerar stolt med sin raspiga röst Kommunismens lov av Brecht.

Det blir ett problem för massmedia att recensera Wollter som ju är en publikdragande skådespelare. LO-tidningen skriver t ex ”En recensent skrev att skivan är mossig. Men det tycker inte jag, det kan ingen göra som hävdar att ordet solidaritet borde vara giltigt och aktuellt”. DN är mer njugg: ”Det är svårt att ta på allvar men har väl någon sorts existensberättigande som kurios och soundtrack för Jan Myrdal-män att kura skymning till”.

Wollters sångförmåga må ifrågasättas men han sjunger personligt och med stor inlevelse och med Spartacuskören, dragspel, altsaxofon mm som ackompanjemang är det värt att lyssna på.

Vill du ytterligare komplettera ditt nostalgiska skivbibliotek kan du ringa Essie på tel 122390 och beställa Röda Kapellets skiva som gjordes inför 30-årsjubileet för fem år sedan. En provkarta på musik som lundaorkestern spelat under årens lopp. Skivan reas numera för 50 kronor. Den skivan har däremot aldrig resencerats i LO-tidningen eller DN.

Bengt Hall

En halvkommunists bekännelser

Nej, jag tror inte jag har sett ordet på många år. Under Vietnamåren fick man visserligen ständigt höra att man var Moskva- och/eller Pekingdräng, men ”halvkommunist” var ute redan då. Det hörde så tydligt hemma i 1950-talet där Herbert Tingsten och hans beundrare gick till rätta med folk som inte ställde upp på USA:s sida i världspolitiken. Jag tror att Karl Vennberg var just en sådan som kallades ”halvkommunist”.

Carl Bildt är ju en bildad och läsande person och det visar han nu genom att en passant plocka fram det gamla uttrycket ur rockärmen. Men vad han också visar är att han uppenbarligen är trängd. Han gör inget försök att argumentera och försöka övertyga oss om att hans syn på världspolitiken är klok och väl motiverad. Nej, han tar till de mest förklenande ord han kan komma på utan att han ska behöva konkretisera vad exakt han menar och då blir det ”Castrokramare, talibantolererare och allsköns halvgrumlig halvkommunism”. För detta får han applåder i Sveriges borgerliga press och naturligtvis särskilt i Sydsvenskan som har en lång tradition av sympatier för militärt kraftfulla stormakter. Det var alltså Carl Bildt som ställde sig i spetsen för den europeiska opinion som ville stötta USA i angreppet på Irak.

Varför är vi i Afghanistan?

Norman Mailer skrev som bekant en bok som hette ”Why are we in Vietnam”. Så låt oss i all enkelhet ställa frågan varför Sverige är i Afghanistan. I tidningen Fokus senaste nummer gör man faktiskt ett försök att besvara frågan. Det rör sig förstås om en blandning: de svenska militärernas önskan om att komma ut i världen och frotera sig med Natokollegor, behovet av

att testa och öva en allt mindre försvarsmakt etc. Ingen, säger ingen, tror att det handlar om att stötta demokratin (finns ingen i Afghanistan), stoppa opiumproduktionen (inte aktuellt, inkomsterna behövs) eller kämpa för kvinnors jämställdhet (det gör man inte med militär trupp). Vad gäller de utresande legoknektarna så vet vi alla som har pratat med någon i branschen att det hänger på en blandning av reslust och lust att tjäna ihop en hygglig summa. För USA är det så enkelt att man ville ta hämnd för 11 september – världens största militärmakt kunde inte låta sig behandlas så. Det var ett hämndbegär som var så stort att det spillde över också på Irak. Och hösten 2001 fanns det faktiskt också världen över en sympati för offren i de brinnande skyskraporna och alltså ställde man upp.

Men detta är naturligtvis överspelat nu och det är ofattbart att Vänsterpartiet tycks vara enda partiet som vill avsluta denna plågsamma historia. Och ni har väl sett vad som nu anförs av bomboliberalerna? Jo, nu måste vi vara kvar och kämpa för att visa att de offer som hittills krävts inte varit förgäves! Man blir stum.

De borgerliga universiteten

Jag vill gärna nämna en intressant opinionsundersökning om svenska samhällsvetares politiska sympatier, gjord av två ekonomer Henrik Jordahl och Lotta Stern. Den finns i sammandrag på en blogg med namnet Nonicocolasos (fråga mig inte vad det betyder) och det är en webbenkät bland forskare och lärare vid svenska universitet och högskolor. Man frågade helt enkelt om partisympatier och vänster-högeridentifikation. I ett antal utvalda ämnen blev procenten sympatisörer fördelade på de båda politiska blocken så här, i stora drag:

Ämne	borgerlig	röd-grön
Företagsekonomi	60	20
Nationalekonomi	52	27
Juridik	47	24
Ekonomisk historia	30	40
Statsvetenskap	30	45
Genusvetenskap	10	22
Sociologi	11	58
Samtliga	42	33

Ja, för det första så tyder det här på att svenska akademiker står lite mer till höger än valmanskåren i dess helhet och det är väl ingen överraskning. I århundraden har studenter och akademiker världen över varit vänsterradikala upprorsmakare. Så icke i Sverige. Här är det ordentliga människor i karriären som är mer bekymrade över marginalskatterna. Vad som gäller skillnaden mellan ämnena är det inte oväntat ekonomerna som står mest till höger (där de alltså slår juristerna). Ekonomisk historia och statsvetenskap bildar en mellangrupp medan genusvetenskap och sociologi står till vänster. Sen kan man också studera sympatierna för de enskilda partierna vilket inte återges här. Då visar sig Folkpartiet vara större än Moderaterna i alla ämnen. Socialdemokraterna är bara största parti bland statsvetarna medan Vänsterpartiet är störst bland sociologerna.

Nu var svarsfrekvensen bara 35 procent och det gör att man inte kan lita på den samlade bilden av samhällsvetare. Men inbördes är de sju ämnena i hög grad jämförbara och så vitt jag kan bedöma ganska tillförlitliga och det räcker ett tag.

Ett i-landsproblem

Det är ju Veckobladets uppgift att främst vara lokalt, så jag får väl till sist kasta in en lokal iakttagelse. Den gäller det pågående masochistiska kassarrangemanget på Domus. Sedan ett antal månader finns där vad som skämtsamt kallas snabbkassor, en sorts maskiner där man själv ska boka av sina varor och betala. Parallellt finns det kvar några kassor av den gamla

typen, med kassabiträden. Där är kön i regel mycket längre, men icke desto mindre går det fortare där. Problemet med självbetjäningsskassorna är att användargränssnittet inkl. yttre anordningar är så illa utformat. Det handlar om ordningen mellan olika knapptryckningar och det rätta ögonblicket att sätta i Coopkortet resp. betalkortet. Gör man fel är det kört, det hela låser sig och man får vänta tills den stackars handledaren kan frigöra sig från andra kunder, avbryta processen och starta på ny kula. Om man är en daglig kund kan man nog lära sig behärska det hela, men om man går på Domus varannan vecka är man chanslös. Självt har jag märkt att jag har börjat undvika Domus om det finns alternativ.

Jag är en stor vän av tekniska framsteg, datorer mm och uppskattar att Konsum spelat en ledande roll i etablerandet av snabbköp i Sverige. Jag är alltså ingen framstegets fiende. Men jag finner det ofattbart att Domus, månad efter månad framhärdat i att utsätta sina kunder för detta ofärdiga system. Jag är också övertygad om att de flesta kunder delar mina erfarenheter och faktiskt tvekar inför att handla på Domus. Vinsten med det nya systemet är säkert också mycket måttlig både med tanke på investeringarna och med behovet av särskild handledare som hjälper oss till rätta.

Jag kan därmed inte se dessa självbetjäningsskassor annat än som uttryck för självplågeri, ja helt enkelt en orgie i masochism från konsumentkooperationens sida och jag skulle vilja ta del av statistiken över försäljningssiffrorna för att styrka min argumentation. Det ska bli intressant att se hur länge man kommer att framhärda med eländet.

Lucifer

Kultur i Lund

Den 7 februari hade SDS en reprisartikel kring Konsthallens bristande lockelse på Lundabor, med omnejd. Mejeriet dras med liknande problem - och ändå hör man ofta krav om ett nytt, centralt kulturhus. Kommunen har sen flera lokaler likt Stadshallen som redan idag underutnyttjas, för utställningsändamål och inte blir väl bättre med stängda toaletter. Se där ett gott argument för Konsthallen, förresten och antar man räknas in i besökskaran även under "nödighetsvisiterna". Nå, den liberala offentligheten har sett sina bästa dagar, nåt särskilt märks på Stadsbiblioteket där ekonomipersonalen dominerar.

Vad beträffar det internationalistiska avantgardekoncept som Konsthallen styrts efter sen 60-talet finns numera mycket lite av progressivitet, vältänkt utmaning samt emancipation. Blott mest trött upprepning – samt garanterad presentationsplats för ett globalt kulturellt jet-set, som även detta mestadels, dock ingalunda alltid överlevt sig självt, dvs tiden. Men ibland lyckas curatören överhövan, som när en känd haschrebell och konstnär från Malmö triggade mörkreflexerna hos lokala drogpölsaren. Den tackar vi varmt för!

Annars syns förstuckat tänkvärda och strategiska tips bland stadsvimlande kommentarerna. En dam äskar intresse för "den lilla kultur som finns i Lund". Får medge att jag förbisåg (den oavsiktliga?) dubbelheten hos adjektivet, i citatet. Ja satsa på tvärsom, en utställningskommisarie med känsla för det lokalt och regionalt rotfästa, inom utvidgade konstområdet. Och erkänner gärna så här postumt att Cecilia Nelson med gott gefühl både lyckades locka folk samt reta malicen - med bästa uppsåt.

En bidragande orsak, förutom stadens allmänna läge i Höje å:s elakartade quicklerebranter jämte invid en akut och nyfunnen kontinentalsöckelkant, namngiven Alnarpska apokalypsen - till Konsthallens uppenbara irrelevans ligger nog sen i filosofin med konglomeratnämnder. Ge oss åter en kvalificerad kulturnämnd samt återinför andra spolade, som park- och naturvårdsnämnden. Där startade apropós en sedermera rikspolitisk överlevnadskonstnär, Otto Ville femininum sin valda yrkesbana, under manne ungdomliga idealitetens samt oförskräckta

ekologiska utopismens, då fläcklösa fana. Nåväl - sätt politrukväldet inom Lundapolitiken på porten.

En utställning jag gärna ser, problematiserar Lunds utveckling från dominans av det sparsmakade och intellektuella till en speedad och materialistisk tillväxtmagnet, av den tragiskt konventionella, psedourbana mondänsorten. Även perspektivfrågor kring vår lynchlystna, kvadratfähiga "Svenssonrepublik" landet som helhet, alltmer (deckar)medialiserats till. Den kritisk-toleranta och progressiva medelklass som präglade meritokratiska eran av långa, västliga moderniteten är idag förvisad till politiska, och inte minst ideologiska eller makrokulturella periferin. Gör ånyo Konsthallen angelägen – som mer än ett k-kollektivt busungegolv.

j

Notis

Gideon Levy, Haaretz, kommenterar mordet på hamas-ledaren Mabouh i Dubai:

”O, vad stolta vi hade varit över stryparna i Dubai om de bara genomfört sin operation utan att blanda in några oskyldiga israeler som fick sina identiteter stulna. Vad vi älskar att blinka åt varandra och känna oss stolta över Mossad, vars långa arm kan nå varje hotell, enligt utrikesrapporterna. Oss emellan sagt, vad är vi stoltast över, körsbärstomaterna som vi utvecklat här eller Morden?”